

ממעין השיירה

במשנת רבוה"ק מאיז'בצא ראדזין זלה"ה

פרשת
שמות

עלון
מס' 24

מתוך השיעור בספרי רבותינו ז"ע"א
על ידי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בית יעקב פרשת שמות אות ו'

בעת גלות מצרים השריש הקב"ה לבני ישראל קדושה קבועה שלא יוכלו להתנתק משורשם אף בהעדר הכרה ופעולה, וזה היה להם למבטח עוז שישארו ביחוסם בקדושת האבות.

עצמו בעוה"ז. וזה מורה על מעשיהם כעורים לכן לא הועיל מקביעות ד"ת שהי' לו, היינו מה שבמקור תולדתו הי' מזרע קודש, כיון שהוא השכיח את הקדושה שבו בכוונה. כדאיתא בגמרא (קדושין יח.) ישראל מומר הי' שהשכיח והסתיר כח הקדושה שבו...

וכל זמן שהי' יעקב אבינו חי ואחד מן השבטים קיים לא הי' להם שום גלות ולא שום ירידה, יען שאז הי' מושלים ביצרם ואז לא הי' צריכים לעורר את שמם שרומז על שורש קודשתם, לכן אז לא הי' שום גלות ולא הי' חושך וההסתר גדול כ"כ, והי' עדיין מצדם מעט אור שהי' ניכר החילוק בנים לבין העכו"ם בכל פעולותיהם, ולא הי' נצרך עדיין קביעות הקדושה בהם כ"כ, וכיון שלא הי' צריכין לזה הקדושה, השי"ת אינו נותן קדושה בחנם בעת שהאדם אינו צריך, רק בעת שצריכים להקדושה. כמו שכתוב (ישעי' מ"ד) כי אצק מים על צמא (כמבואר בענין יט).

ולכן בפטירת יעקב אבינו, בשקיעת שמשו, שלא היו מסוגלים ומסובלים במצות. כמו שכתוב (יחזקאל ט"ז) ואת ערום וער', וכדאיתא בספרי (בהעלותך) אשר נאכל במצרים חנם חנם מן המצות, והי' פטורים מכל המצות כדאיתא בזוה"ק (בהר קח.) שעבדים פטורין ממצות, והיה החושך כ"כ שלא הי' יכולים להתגבר על יצרם כדאיתא בזוה"ק (וירא ק"ז.), שאין מלאך יכול ליכנס למצרים מגודל הטומאה והזיהום, ששם הי' התגברות החושך בזרם רב שלא על גופם בלבד שלטו המצרים אלא אף בנפשם שלטו קצת, כדאי' (לקוטי תורה שמות) "הנה" "עם" "בני" "ישראל" "רב" "ועצום ממנו ראשי תבות העבירו וסופי תיבות מילה, ולכן נרמז מילה בסופי תיבות להורות שלא נשאר ממצות מילה רק רושם קצת. וכן מה דאיתא בהאריז"ל (שם) ואמר לי "מה שמו" "מ"ה סופי תיבות שם הוי"ה ב"ה רומז ג"כ שהכרת השי"ת נשכח אז מהם ולא נשאר אצלם רק רושם קצת לכן רומז זאת בסופי תיבות.

וכשנכנסו למצרים ונעלם מהם מה שהי' נגלה לפנייהם עד הנה, עד שמצדם לא הי' ניכר ההבדל שבינם לבין מצרים ואז ירדו בכל פעם יותר לגלות. והיו יכולים לירד מאוד והי' יראים אולי יפסידו שם כל כך עד שח"ו יהי' נאבדים לגמרי בתוך תוקף הגלות וההסתר, לכן הראה להם השי"ת בטוחות גדול. וכל מה שנכנסו יותר למצרים הי' נותן להם השי"ת יותר קדושות וסיעות עליונות גבוהים יותר לקבוע בתוך לבם, והשי"ת הכניס עצמו בזה לשמרם לאחוז אותם שלא יצאו מיחוס של ישראל, כמו שהבטיח ליעקב אבינו (ויגש מו) אנכי ארד עמך מצרימה שהסיעתא שלו ילך עמהם שלא יכלו לצאת מהקדושה של הש"י. וזהו מן הטעמים שהצרכו ישראל ליכנס לגלות מצרים כדי שיקנו קדושות גבוהים מאוד וזהו איש וביתו באו.

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה וגו'. איתא במדרש (רבה שמות פ"א) וכי היום באו וגו' אלא על שם גאולת ישראל נזכרו כאן. כי בעת שנכנסו ישראל למצרים הגדיל השי"ת את שמותם, היינו שהשי"ת קבע בהם כח קדושה בקביעות שלא יוכלו לעשות היפך מקדושתם. וזה השיגו ישראל במצרים. כדאיתא (תו"כ בחקותי) כשם שברית כרותה לאבות כן ברית כרותה לשבטים, שהשי"ת משגיח עליהם, אף בעת שהחושך וההסתר גדול משגיח השי"ת על הנקודה עצמה. לכן חושב בכאן שמותם, ששמות ושורש קדושתם התגבר עתה לעומת התגברות החושך. והגלות נתן בהם יותר קדושה למען שלא יתבטלו ח"ו בין המצרים שלא יהי' נאבדים ח"ו. כי שם אינו רק מצד מה שבני אדם מסכימים וקוראין אותו בשם זה, רק שם הוא מה שהאדם דבוק משורש נפשו וכל תשוקותיו ומחשבותיו כלולים בזה השם, וכל שורש האדם דבוק בזה השם, כי שם מורה על שניכר על האדם עיקר ושרש הרצון הצפון בעומק לבו ותמיד האדם בו ניכר עליו על הלבוש זה נקרא שם. ולכן שמו של האדם הוא ג"כ בלא הפסק עד היכן שבכל עת אם ירצו לעוררו משנתו יקראו אותו בשם זה. ועי"ז יתעורר שורש נפשו להמשך אחר קוראו ומוכרח לענות להקורא אותו כי בשם זה נקרא כל שורש נפשו.

וכן בפנימיות בשורש נפש האדם ועיקר חייו שם האדם כולו, וכשקוראים אותו בשם הוא מוכרח לילך אחריו, כי שם נקרא הד"ת שהם בו, ואלו הד"ת הם קבועים תמיד אצלו ואינם יכולים להשתנות, רק שעל ידי התעוררות ועבודה יכול להרחיב ולהגדיל כחו בהדברי תורה הנמצאים בו. אך בעת שאינו מתעורר בעבודה הוא כמו שנמצא החיים בעת שהאדם ישן, אבל בפנימיות קבועים אצלו הד"ת תמיד ואינם משתנים. וזה שאיתא במדרש (תנחומא שמות ב') שמותיהם נאים ומעשיהם נאים אלו השבטים. היינו שהם הרחיבו מאוד את הד"ת עוד יותר ממה שנמצא בהם בקביעות, וזה נקרא מעשיהם נאים.

וזה רומז שמות בני ישראל שבמעלה זאת הם גבוהים מצבא מעלה. שמה שנמצא אצלם בקביעות אינו יכול להשתנות, אבל בהמלאך אין בו קביעות ד"ת רק למה שנשתלח באותו רגע כן הוא אז שמו, כדאיתא (רבה וישלח ע"ד ח') לא כשם שאני נקרא עכשיו אני נקרא לאחר זמן וכו', כי בקביעות אין בו ד"ת. אבל בישראל נשאר תמיד קביעות דברי תורה אף בעת הגלות, כמו שנשאר באדם בעת השינה קוסטא דחיותא. (כמבואר בענין ח), ששמות השבטים על שם הגאולה שמורה על קביעות. ועשו נקרא שמותיהם נאים ומעשיהם כעורים כדאיתא (שם) והיינו אף שנולד מיצחק ורבקה שהיה להם ד"ת בקביעות שזה מורה על שמותיהם נאים. אכן בכחו התפשט

שיחת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ואינם משתנים: כי לכל אחד שורש וגוון מסוים אשר הוא שורש נפשו, וזהו עצם מציאותו, אבל נצרך הוא לעסוק בפעולות ומעשים לגלות ולהאיר את אורו ויופי תכונתו מהכח אל הפועל, שנקודת שורשו יאיר ויזרח על עצמו, והוא ילך לאורו במחשבה דבור מעשה, שיהיה נמשך מחובר ומופעל משורשו, ואז מתרחב ומתגדל כח השורש, כי בריבוי עבודה ועשיה בהרחבת והשלטת נקודת השורש מתרבה ונתרחב כח השורש, כי בין השורש לבין הענפים צנורות וגידים רבים הולכים ברצוא ושוב, אבל בהעדר עבודת האדם לגילוי תעלומת נקודת שורשו, נתעלם ונתכסה אור שורשו עד לבחינת שינה שאין בה חיות והרגשה ונשאר בבחי' נקודה ובתכלית ההעלמה (ולפעמים יוכל להיות כי ברבות התרחקותו והעתקתו משורשו נעתק לגמרי מנקודת השורש ח"ו כענין עשיו כדלהלן, ועיין מי השילוח ח"ב ישעיה נ"ב ד"ה ואשים דברי בפיך).

וזה שאיתא במדרש (תנחומא שמות ב') שמותיהם נאים ומעשיהם נאים אלו השבטים. היינו שהם הרחיבו מאוד את הד"ת עוד יותר ממה שנמצא בהם בקביעות וזה נקרא מעשיהם נאים: אמרו במדרש שם, יש שמותיהם נאים ומעשיהם נאים, ויש שמותיהם נאים ומעשיהם כעורים וכו' והשבטים שמותיהם ומעשיהם נאים וכו', והפירוש ששורש ומקור של השבטים קדוש בקדושת האבות וזה נקרא שמותיהם נאים כנ"ל, וגם מעשיהם נאים שהרחיבו את אור השורש שלהם שתאיר עליהם באתגליא ובהתפעלות המידות ע"י עבודה ועשיות בקדושה להאיר עליהם על כל הלבושים אור שורשם בכח גדול והרחבה עד מאד.

וזה רומז שמות בני ישראל שבמעלה זאת הם גבוהים מצבא מעלה. שמה שנמצא אצלם בקביעות אינו יכול להשתנות, אבל בהמלאך אין בו קביעות ד"ת רק למה שנשתלח באותו רגע כן הוא אז שמו כדאיתא (רבה וישלח ע"ח ד) לא כשם שאני נקרא עכשיו אני נקרא לאחר זמן וכו' כי בקביעות אין בו ד"ת. אבל בישראל נשאר תמיד קביעות דברי תורה אף בעת הגלות, כמו שנשאר באדם בעת השינה קוסטא דחיותא. (כמבואר בענין ח), ששמות השבטים על שם הגאולה שמורה על קביעות: שזה שאין להמלאכים שם קבוע ונקראים תמיד ע"ש מעשיהם בכל פעם, הוא באשר שאין להם מציאות של קדושה קבועה לעצמם וכל מציאותם הוא שליחות, ולזה מציאותם משתנית לפי ענין שליחותם, ולזה גם השם משתנה לפי ענין השליחות, כי השם הוא ענין העצם כנ"ל, אבל בני ישראל יש להם שם דהיינו קדושה קבועה קנויה להם חלק מעצמם ומציאותם, וזה ענין יקר ונפלא עד מאד, שלבני ישראל יש להם קנין קבוע ואחיה בקדושה עד שזהו עצם מהותם גם בעת חסרון דעת והעדר עבודה. ולזה גם בעת הגלות כאשר אפסו מעשיהם ועבודתם בקודש, והיו בהסתר ובחושך בתכלית הרע, אף שם נשאר קבוע בהם שם הקדוש, דהיינו שורש הקודש זה נשאר קבוע בהם שלא מדעתם ולמעלה מהכרתם בלתי ניתן להשתנות בשום ענין.

ועשו נקרא שמותיהם נאים ומעשיהם כעורים כדאיתא (שם) והיינו אף שנולד מיצחק ורבקה שהיה להם ד"ת בקביעות שזה מורה על שמותיהם נאים. אכן בכחו התפשט עצמו בעוה"ל. וזה מורה על מעשיהם כעורים לכן לא הועיל מקביעות ד"ת שהי' לו, היינו מה שבמקור תולדתו הי' מזרע קודש, כיון שהוא השכיח את הקדושה שבו בכוונה. כדאיתא בגמרא (קדושין יח). ישראל מומר הי' שהשכיח והסתיר כח הקדושה שבו כרתחת חמתו: כן אמרו במדרש שם על מעשיהם כעורים ושמותיהם נאים שהוא על עשיו. כי הוא נולד משני צדיקים והיה שורשו קודש כמ"ש בגמרא שהיה ישראל מומר, ולזה

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה וגו'. איתא במדרש (רבה שמות פ"א) וכי היום באו וגו' אלא על שם גאולת ישראל, נזכרו כאן: במדרש שם אמרו שכל שמות השבטים הם על שם הגאולה, ולזה נזכרו בתחילת ספור גלות מצרים, ראובן ע"ש שנאמר ראה ראיתי את עני עמי, שמעון ע"ש וישמע אלוקים את נאקתם וכו'. ובה מתרין המדרש את לשון הכתוב "הבאים מצרימה", שהרי באו זה מכבר, ולמה חזר הכתוב את ענין הירידה למצרים ואת שמות השבטים היורדים מה שנאמר כבר בפרשת ויגש, וע"ז מתרין שכ"ז נכתב שוב לענין גאולת ישראל ששמות השבטים רומזים לזה כנ"ל.

כי בעת שנכנסו ישראל למצרים הגדיל השי"ת את שמותם, היינו שהשי"ת קבע בהם כח קדושה בקביעות שלא יוכלו לעשות היפך מקדושתם. וזה השיגו ישראל במצרים. כדאיתא (תו"כ בחקותי) כשם שברית כרותה לאבות כן ברית כרותה ל שבטים, שהשי"ת משגיח עליהם, אף בעת שהחושך וההסתר גדול משגיח השי"ת על הנקודה עצמה. לכן חושב בכאן שמותם, ששמות ושורש קדושתם התגבר עתה לעומת התגברות החושך. והגלות נתן בהם יותר קדושה למען שלא יתבטלו ח"ו בין המצרים שלא יהי' נאבדים ח"ו: באשר שירדו למצרים, ונכנסו למיצר ולהסתר אור פני ה' בתכלית, ובזוהמת מ"ט שערי טומאה, היו יכולים להאבד עד השורש כלה ונחרצה, וע"כ הכניס בהם הקב"ה בשורשם אור קבוע ועומד בלתי ניתן להכבות ולכלות, ובכל עת הגלות אף שלא היה להם גילוי הארת קדושה כלל, ונפלו לתכלית הרע והטומאה, מ"מ לא נשתנה שורשם הקדוש כלל, ונשארו בקדושתם קדושת ישראל בני אברהם יצחק ויעקב, ולא נכבה זיק השורש שלהם, וזה ענין השם אשר ירד עימם למצרים, כאשר יתבאר.

כי שם אינו רק מצד מה שבני אדם מסכימים וקוראין אותו בשם זה, רק שם הוא מה שהאדם דבוק משורש נפשו וכל תשוקותיו ומחשבותיו כלולים בזה השם, וכל שורש האדם דבוק בזה השם, כי שם מורה על שניכר על האדם עיקר ושרש הרצון הצפון בעומק לבו ותמיד האדם בו ניכר עליו על הלבוש זה נקרא שם. ולכן שמו של האדם הוא ג"כ בלא הפסק עד היכן שבכל עת אם ירצו לעוררו משנתו יקראו אותו בשם זה. ועי"ז יתעורר שורש נפשו להמשך אחר קוראו ומוכרח לענות להקורא אותו כי בשם זה נקרא כל שורש נפשו: כי השם הוא עצמיות האדם וצורתו הפנימית, וזה יש בו גם בעת השינה כשאפס הכרתו ומחוסר דעת ופעולה, כי זהו הוא עצמו איך שהוא, וזה הכונה בכאן כי שמות השבטים ירדו מצרימה, ששורשם הקדוש כמו שהם במקור זה היה אחוז איתם עימם במצרים שלא נעתקו ונפרדו משורשם, אף כי מצד הפעולות והמעשים היו בשפל המדרגה, עד שלעין חיצונית היה נראה שלא שונים הם במהות נפשיתם מהמצריים מצד השתקעותם בעומק הרע, אבל אמנם כי הקב"ה הוא אשר הוריד אותם למצרים והיו אנוסים ע"פ הדיבור, והוא שמרם לבל ידחו במקום שפל הזה ע"י השתקעותם ברע עד כדי ניתוק משורשם שלא יתיחסו לקדושת ישראל, רק כי גם בתוקף הרע והחושך לא ישתנה ויכבה שורשם אף בהעדר בחירה לטובה במחשבה דיבור מעשה והשתקעות בעומק רע כאשר היו שם.

וכן בפנימיות שורש נפש האדם ועיקר חייו שם האדם כולו, וכשקוראים אותו בשם הוא מוכרח לילך אחריו, כי שם נקרא הד"ת שהם בו, ואלו הד"ת הם קבועים תמיד אצלו ואינם יכולים להשתנות, רק שעל ידי התעוררות ועבודה יכול להרחיב ולהגדיל כחו בהדברי תורה הנמצאים בו. אך בעת שאינו מתעורר בעבודה הוא כמו שנמצא החיים בעת שהאדם ישן, אבל בפנימיות קבועים אצלו הד"ת תמיד

שמו נאה דהיינו שורשו, אבל מעשיו כעורים שהוא לא רצה לעסוק ולהרחיב את אור השורש, והוא רצה ללכת בתאות ליבו בהפקרות, ולהאביד ולהשכיח ממנו את שורשו עד תכלית, ולזה אכן אין לו שייכות ואחיזה בקדושה, כי באשר בהכרתו ובתפיסתו אין לו רצון והשתייכות והתפסה בקדושה, לכך נעתק ממנו שורשו שאינו מתיחס אל קדושת האבות, כי בהעדר מעשים ובריבוי עשייה הפכית עד תכלית ניתק קדושתו ממנו עד השורש.

והאמת, כי זה עצמו שלא רצה ללכת בדרכי אבות בתכלית שרירות הלב, מזה עצמו נתברר למפרע שמעולם לא היה לו שורש קודש, ולא היה מעולם מיוחס ומושרש בקדושה, רק היה סיגים ופסולת שאינו מתיחס אל פנימיות אברהם ויצחק כלל. (ונתבאר בארוכה בהרבה מאמרים בספרי בית יעקב וסוד ישרים).

וכל זמן שהי' יעקב אבינו חי ואחד מן השבטים קיים לא היה להם שום גלות ולא שום ירידה, יען שאז היה מושלים ביצרים ואז לא היה צריכים לעורר את שמם שרומז על שורש קודשתם, לכן אז לא היה שום גלות ולא היה חושך וההסתרה גדול כ"כ, והי' עדיין מצדם מעט אור שהי' ניכר החילוק בנים לבין העכו"ם בכל פעולותיהם, ולא היה נצרך עדיין קביעות הקדושה בהם כ"כ, וכיון שלא היה צריכין לזה הקדושה השי"ת אינו נותן קדושה בחנם בעת שהאדם אינו צריך רק בעת שצריכים להקדושה. כמו שכתוב (ישעי' מ"ד) כי אצק מים על צמא (כמבואר בענין יט).

ולכן בפטירת יעקב אבינו, בשקיעת שמשו, שלא היו מסוגלים ומסובלים במצות. כמו שכתוב (יחזקאל ט"ז) ואת ערום וערי', וכדאיתא בספרי (בהעלותך) אשר נאכל במצרים חנם חנם מן המצות, והי' פטורים מכל המצות כדאיתא בזוה"ק (בהר קח). שעבדים פטורין ממצות, והיה החושך כ"כ שלא היה יכולים להתגבר על יצרים כדאיתא בזוה"ק (וירא קי"ז). שאין מלאך יכול ליכנס למצרים מגודל הטומאה והזיהום, ששם הי' התגברות החושך בזרם רב, שלא על גופם בלבד שלטו המצרים אלא אף בנפשם שלטו קצת, כדאי' (לקוטי תורה שמות) "הנה" "עם" "בני" "ישראל" "רב" "ועצום ממנו ראשי תבות העבירו וסופי תיבות מילה, ולכן נרמז מילה בסופי תיבות להורות שלא נשאר ממצות מילה רק רושם קצת. וכן מה דאיתא בהאריז"ל (שם) ואמר לי "מה שמו" "מ"ה סופי תיבות שם הוי"ה ב"ה רומז ג"כ שהכרת השי"ת נשכח אז מהם ולא נשאר אצלם רק רושם קצת לכן רומז זאת בסופי תיבות.

וכשנכנסו למצרים ונעלם מהם מה שהי' נגלה לפנייהם עד הנה, עד שמצדם לא היה ניכר ההבדל שבינם לבין מצרים ואז ירדו בכל פעם יותר לגלות. והיו יכולים לירד מאוד והי' יראים אולי יפסידו שם כל כך

עד שח"ו יהי' נאבדים לגמרי בתוך תוקף הגלות וההסתרה, לכן הראה להם השי"ת בטווחות גדול. וכל מה שנכנסו יותר למצרים הי' נותן להם השי"ת יותר קדושות וסיעות עליונות גבוהים יותר לקבוע בתוך לבם, והשי"ת הכניס עצמו בזה לשמרם לאחוז אותם שלא יצאו מיחוס של ישראל, כמו שהבטיח ליעקב אבינו (ויגש מו) אנכי ארד עמך מצרימה שהסיעתא שלו ילך עמהם שלא יכלו לצאת מהקדושה שלהי"ש. וזהו מן הטעמים שהצרכו ישראל ליכנס לגלות מצרים כדי שיקנו קדושות גבוהים מאוד וזהו איש וביתו באו: כלל הענין, כי בעת הסתר וירידת הגלות היו בספק התנתקות מהיותם נשאים אדוקים בקדושת ישראל, וכענין הקטרוג מה נשתנו אלו מאלו, כי בגלות מצרים אשר נכנסו שם בגזירת הקל, לא היה שם שום ניצוץ אור ובהירות דעת להמשיך על עצמם את אור ה' בהכרת דעת דקדושה, כי היו בתכלית אפיסת הקדושה, ולא היו יכולים להתגבר על יצרים והיו פטורים מן המצות כעבדים, שהיה רשות מצרים עליהם בתכלית, ולא היה להם מציאות של קדושה כלל, והיו כלא היו כעובר בבטן אמו באפיסת הויה לגמרי, ולזה נמשל גאולת מצרים ללידה. ולכן כאשר שהכניסם למקום טומאה וחושך כזה שלא היה בה אפשרות בהירות ההכרה והארה ועבודה, היו נצטרכים לבטוחות לבלתי להנתק משורשם בקדושה, שיוכלו להגאל בחזקת עם ה' בני אברהם יצחק ויעקב, ולזה דייקא אז בתכלית חושך מצרים בעת אפיסת וכיבוי אורם באתגליא בזה העולם, התיקף והקנה להם הקב"ה שורש איתן ותקיף אשר בלתי ישתנה וינתק אף באפס מעשה והעדר אור ועבודה כלל, ודייקא אז נבנה למעלה בנין נשמות בית ישראל בשורש קדוש וגבוה מאד מאד למעלה מדעתם ולמעלה מתפיסתם בלתי ניתנת להשתנות והתנתקות ע"י פעולות מעשי אדם. ונבנה אז קומת בית ישראל לעד ולעולם, דהיינו שיחוס ושורשם בקדושה תהיה מחוברת איתם אף בהעדר עשייה מצדם, וזה היה להם למבטח עוז שיארו בקדושת ישראל וקדושת אברהם יצחק ויעקב שלא ניתק מהם ח"ו שם הקדוש מהם בעת תכלית החושך כפול ומכופל בהעדר שום יכולת כח זריחה והארה ועבודה מצידם להאחז ולהיות מחובר למציאותם האמיתית שורש קדושת האבות, והיה ה' אלוקיהם בעזרם כמ"ש אנכי ארד עמך מצרימה להיות קדושתו עימם בעת תכלית העלמת הקדושה. כי אמנם סיבת הורדת ישראל למצרים היה אך ורק לטוב להם בטוב הצפון והנעלם לבררם ולצרפם עדי עד, אבל ח"ו לא שיאבדו ויפסידו מעלה ונקודת קדושה כל שהוא ע"י תוקף ההסתרה והשפלות, וכמ"ש (ירמיה כ"ט) כי אנכי ידעתי את המחשבות אשר אנכי חושב עליכם נאם ה' מחשבות שלום ולא לרעה לתת לכם אחרית ותקוה.

וחסדו מאתי. היינו כיון שנמצא בו תפלה מאיר השי"ת חסדו. שמקודם שרוצה השי"ת להושיע אין האדם רואה את החסרון שלו. ואינו יודע כלל מה הוא חסר לו. אבל כשהשי"ת רוצה להושיע מראה לו שורש חסרונו. וממילא יראה כי כל הסתעפות חסרונותיו הם רק משורש הזה. ושולח לו כח תפלה וצעקה להשי"ת ומתחיל להרעיש על זה להשי"ת ואז השי"ת מאיר לו חסדו. (מי השילוח ח"ב פרשת שמות)

ויאנחו בני ישראל מן העבדה ויצעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה (ב' כ"ג). בכאן מתחלת הישועה. כיון שהיו זועקים מיד ותעל שועתם שהתחילה הישועה. כי עד כאן לא היה בהם שום התעוררות לזעוק ולהתפלל. ומכיון שרצה השי"ת להושיעם התעורר בהם זעקה וזה הוא התחלת הישועה כשאדם מתעורר לזעוק לה'. וכמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים סו) ברוך אלהים אשר לא הסיר תפלתי

דורשי ה' החפצים לזכות את הרבים באור תורה וליטול חלק בהוצאת הגליון, (לזכות, לרפואה, לישועה, או לעילוי נשמה) נא לפנות למערכת במספר 058-3256436 או ע"י כתובת מייל ri0583256436@gmail.com ושכרו הרבה מאד על פי פעלו. כמו כן כל מי שיש הערות בעניני הגליון ולכל עניני הגליון ולקבל את העלון במייל יש לפנות בכתובת הנ"ל

להשיג את ספרי רבותינו הקדושים במייל של המערכת

העלון נתנדב לע"ג רבותינו הקדושים ולזכות יהושע בן חוה לאה ומשפחתו

יו"ל ע"י עמותת מורשת בית איז'בצא ראדין ע"ר